

Sygn. akt: *IC 994/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 25 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2019 roku

sprawy z powództwa **Agencji Mienia Wojskowego z siedzibą w W.**

przeciwko **M. Z., K. Z. i L. Z.**

z udziałem **Gminy M. G.** jako interwenienta ubocznego po stronie powodowej

o eksmisję

I. nakazuje pozwanym M. Z., K. Z. i L. Z., aby opuścili, opróżnili z rzeczy reprezentujących ich prawa i wydali powodowi Agencji Mienia Wojskowego z siedzibą w W. lokal mieszkalny oznaczony nr (...) położony w G. przy ulicy (...) kl. II;

II. orzeka, że pozwanym M. Z., K. Z. i L. Z. przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego;

III. wstrzymuje wykonanie punktu I. wyroku do czasu przedstawienia pozwanym M. Z., K. Z. i L. Z. przez Gminę M. G. oferty najmu lokalu socjalnego;

IV. odstępuje od obciążania pozwanych kosztami procesu na rzecz powoda **Agencji Mienia Wojskowego z siedzibą w W.** i na rzecz interwenienta ubocznego po stronie powodowej **Gminy M. G.**

Dnia 14 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji **w zakresie pkt. I.** na rzecz wierzyciela **Agencji Mienia Wojskowego z siedzibą w W. (NIP (...))** przeciwko dłużnikom **M. Z. (PESEL (...)), K. Z. (PESEL (...)) i L. Z. (PESEL (...))** oraz poleca wszystkim organom, urządům oraz osobom, których to może dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to prawnie będą wezwane udzieliły pomocy. Koszty postępowania klauzulowego należne wierzycielowi od **dłużników solidarnie** wynoszą 120zł (słownie sto dwadzieścia złotych).

Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne od dnia 23 marca 2019r.

Sędzia

Sławomir Splitt

Tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi wierzyciela r. pr. A. D.

Sygn. akt: *IC 994/18*

UZASADNIENIE

Powódka Agencja Mienia Wojskowego z siedzibą w W. wniosła o nakazanie pozwanym M. Z., K. Z. oraz małoletniej L. Z. opuszczenia, opróżnienia i wydania powódce lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...), orzeczenie o uprawnieniu pozwanych do otrzymania lokalu socjalnego i zasądzenie od nich na rzecz powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że przedmiotowy lokal został przydzielony decyzją z dnia 2 lutego 2016 roku M. Z. z prawem stałego zamieszkiwania pozostałym pozwanych. Z związku z brakiem wnoszenia pełnych opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich z tytułu jego zajmowania powódka wezwała pozwanego do uregulowania zaległości. Wobec bezskuteczności wezwania powódka zawiadomiła pozwanych o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wydania decyzji o utracie prawa do zakwaterowania, a pismem z dnia 19 kwietnia 2018 roku powódka zawiadomiła pozwanych, że na mocy decyzji z dnia 30 maja 2018 roku pozwany utracił prawo do zakwaterowania w miejscowości G. przez czas pełnienia służby w tej miejscowości. Decyzja została doręczona pozwanemu dnia 5 czerwca 2018 roku i stała się ostateczna z dniem 20 czerwca 2018 roku. Dnia 20 lipca 2018 roku upłynął 30-dniowy termin do opuszczenia lokalu przez pozwanych. Pismem z dnia 23 lipca 2018 roku pozwany został wezwany, aby opuścił ze wszystkimi wspólnie zamieszkałymi osobami do ostatecznego opuszczenia, opróżnienia i przekazania zajmowanego lokalu w związku z utratą prawa do zakwaterowania na czas pełnienia służby w G. w terminie 30 dni od daty doręczenia wezwania. Wezwanie zostało doręczone dnia 30 lipca 2018 roku. Powódka ustaliła, że lokal zajmuje małoletnia L. Z., co warunkuje, że pozwanym przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. Pozwani nadal zajmują przedmiotowy lokal.

(pozew – k. 3-7, pismo z dnia 16.10.2018r. – k. 56)

Pismem z dnia 29 października 2018 roku interwencję uboczną po stronie powodowej zgłosiła Gmina M. G., wnosząc o uwzględnienie powództwa, nie orzekanie o prawie do lokalu socjalnego oraz zasądzenie kosztów procesu.

(interwencja uboczna – k. 73)

W odpowiedzi na pozew pozwana K. Z. podniosła, że pozwani znajdują się w trudnej sytuacji finansowej. Podała, że jest osobą bezrobotną i leczy się z powodu złego stanu psychicznego. Natomiast wynagrodzenie M. Z. obciążone jest zajęciem komorniczym.

Pozwani wnieśli o przyznanie im lokalu socjalnego.

(protokół rozprawy – k. 62, 63 płyta CD – k. 65)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją nr (...)4300. (...) (...)320 z dnia 20 listopada 2013 roku Dyrektor Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w G. przyznano pozwanemu M. Z. prawo do zakwaterowania w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w budynku przy ul. (...) w G. na czas pełnienia służby w G..

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o decyzję z dnia 20.11.2013r. – k. 15-16v.)

Decyzją nr (...)4300.67.2016/1-29 z dnia 02 lutego 2016 roku uchylono powyższą decyzję i przyznano pozwanemu M. Z. prawo do zakwaterowania w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w budynku przy ul. (...) w G. na czas pełnienia służby w G..

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o decyzję z dnia 02.02.2016r. – k. 17-18.)

Wezwaniem z dnia 4 sierpnia 2016 roku pozwani M. Z. oraz K. Z. wezwani zostali do uregulowania powstałych zaległości za używanie lokalu mieszkalnego i opłat pośrednich, które na dzień 31 lipca 2016 roku wynosiły łącznie 2.838,30 zł.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: wezwanie z dnia 04.08.2016r. – k. 23-23v. wraz z potwierdzeniami odbioru – k. 24-24v.)

Pozwani zalegali z płatnościami za używanie lokalu mieszkalnego i opłat pośrednich.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: kartoteki finansowe – k. 26, 51 umowy z dnia 06.06.2017r. – k. 42-43, 45-46 wraz z harmonogramami – k. 44, 47, pismo z dnia 20.03.2018r. – k. 48

Pismem z dnia 24 maja 2017 roku pozwani M. Z. oraz K. Z. zostali zawiadomieni o wszczęciu postępowania administracyjnego z urzędu w przedmiocie wydania decyzji o utracie prawa do zakwaterowania w miejscowości, w której żołnierz pełni służbę przez czas pełnienia tej służby. Do zawiadomienia dołączono kartotekę finansową, wskazującą, że łączna zaległość pozwanego M. Z. tytułem utrzymania przedmiotowego lokalu i opłat z tym związanych wynosiła łącznie 7.412,91 zł, z czego z tytułu opłaty za lokal 7.042,14 zł, odpisu za fundusz remontowy 236,04 zł oraz odsetek 134,73 zł.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: zawiadomienie z dnia 24.05.2017r. – k. 25-25v., kartotekę finansową – k. 26, potwierdzenia odbioru – k. 27-27v.)

Pismem z dnia 19 kwietnia 2018 roku pozwani M. Z. oraz K. Z. zostali zawiadomieni o zakończeniu postępowania dowodowego w powyższym postępowaniu administracyjnym. Wskazano, że na dzień 18 kwietnia 2018 roku łączna zaległość wyniosła 8.807,76 zł.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: zawiadomienie z dnia 19.04.2018r. – k. 28-28v. wraz z potwierdzeniami odbioru – k. 29-29v.)

Decyzją nr OG-DW. (...). (...) z dnia 30 maja 2018 roku Dyrektor Oddziału (...) Agencji Mienia Wojskowego w G. na podstawie art. 21 ust. 9 w zw. z art. 21 ust. 8 pkt 4 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 roku o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej orzekł o utracie przez pozwanego M. Z. prawa do zakwaterowania w G. przez czas pełnienia służby w G.. Decyzja została doręczona pozwanemu M. Z. dnia 05 czerwca 2018 roku.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o decyzję z dnia 30.05.2018r. – k. 30-31 wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 32-32v.)

Pismem z dnia 23 lipca 2018 roku pozwany M. Z. wraz ze wszystkimi wspólnie zamieszkałymi osobami wezwany został do ostatecznego opuszczenia, opróżnienia i przekazania w stanie wolnym dotychczas zajmowanego lokalu mieszkalnego nr (...) usytuowanego w budynku nr (...) przy ul. (...) w G. w związku z utratą prawa do zakwaterowania na czas pełnienia służby w G.. Wezwanie zostało doręczone pozwanym M. Z. oraz K. Z. dnia 30 lipca 2018 roku.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: wezwanie z dnia 23.07.2018r. – k. 33-34 wraz z potwierdzeniami odbioru – k. 35-35v.)

Obecnie sporny lokal zajmują pozwani, którzy prowadzą wspólne gospodarstwo domowe.

(okoliczność bezsporna)

Pozwany M. Z. ma 34 lata i pełni zawodową służbę wojskową w Jednostce Wojskowej nr (...), z czego osiąga dochód wysokości około 3.000 zł netto. Kwota ta obciążona jest jednak zajęciem komorniczym z tytułu alimentów na pierwszą córkę w wysokości 450 zł oraz z tytułu wierzytelności wobec instytucji kredytowych w wysokości około 950 zł.

Pozwana K. Z. ma 38 lat. Nie figuruje w rejestrze osób bezrobotnych. Leczy się psychiatrycznie z powodu stanów lękowych i depresji. Nadto zdiagnozowano u niej guzy na tarczycy. Osiąga nieregularne dochody z prac dorywczych w kwocie około 50-200 zł netto.

Pozwana L. Z. jest małoletnia (ur. (...)). Jest ona córką K. Z. i pasierbicą M. Z..

Pozwani nie mają w okolicy najbliższej rodziny.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: kontrakt z dnia 25.10.2017r. – k. 13, rozkaz personalny nr 32 z dnia 23.10.2017r. – k. 14, zawiadomienie komornika z dnia 06.04.2016r. – k. 49, zaświadczenie PUP G. z dnia 23.10.2018r. – k. 71, przesłuchanie pozwanego M. Z. – k. 94-95, płyta CD – k. 98, odpis skrócony aktu zgonu – k. 4, przesłuchanie pozwanej K. Z. – k. 95, płyta CD – k. 98)

Pozwani nie korzystali z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej.

(okoliczność ustalona w oparciu o: pismo MOPS G. z dnia 30.10.2018r. – k. 70)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową oraz wezwane do tego organy i instytucje oraz na podstawie dowodu z przesłuchania pozwanych M. Z. oraz K. Z.. Wskazane powyżej dowody z dokumentów nie budzą wątpliwości co do swej prawdziwości oraz wiarygodności i brak było podstaw do odmowy im wiary i mocy dowodowej. Podobnie w przypadku zeznań pozwanego Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności, które wzbudzałyby wątpliwości co do ich wiarygodności i zgodności z prawdą. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu, zeznania pozwanych były szczerze, spójne, a nadto nie były kwestionowane przez stronę przeciwną.

Przechodząc do rozważań merytorycznych podnieść należy, że sporny lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w G. znajduje się w zasobach Agencji Mienia Wojskowego (poprzednio Wojskowej Agencji Mieszkaniowej), toteż w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. 1995r., Nr 86, poz. 433 ze zm.). Jednocześnie z uwagi na treść art. 1a ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz.U.2014.150) nie znajdują zastosowania przepisy tej ustawy.

Podstawę prawną żądania wydania przedmiotowego lokalu mieszkalnego stanowią przepisy art. 41 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 roku o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada jego rzeczą, aby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela prawo do władania rzeczą.

Jak stanowi art. 41 ust. 1 pkt 5 żołnierz zawodowy wraz z osobami wspólnie z nim zamieszkującymi jest obowiązany opróżnić lokal mieszkalny, miejsce w internacie albo kwaterze internatowej, jeżeli utracił prawo do zakwaterowania na podstawie art. 21 ust. 9 tej ustawy.

Natomiast stosownie do art. 41 ust. 2 ustawy żołnierz zawodowy, który utracił prawo do zakwaterowania, jest obowiązany opróżnić lokal mieszkalny, miejsce w internacie albo kwaterze internatowej wraz z osobami wspólnie z nim zamieszkującymi, w terminie 30 dni od dnia utraty prawa do zakwaterowania.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że pozwanym nie przysługuje aktualnie żaden tytuł prawny do przedmiotowego lokalu.

Decyzją nr OG-DW. (...). (...) z dnia 30 maja 2018 roku Dyrektor Oddziału (...) Agencji Mienia Wojskowego w G. na podstawie art. 21 ust. 9 w zw. z art. 21 ust. 8 pkt 4 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 roku o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej orzekł o utracie przez pozwanego M. Z. prawa do zakwaterowania w G. przez czas pełnienia służby w G.. Nie było sporne, że pozwani zajmowali przydzielony lokal mieszkalny, nie uiszczając pełnych opłat za używanie kwatery i pełnych opłat pośrednich z tytułu zajmowania kwatery przez łączny okres dłuższy niż trzy miesiące, co wynika również z kartotek finansowych.

Decyzja została doręczona pozwanemu M. Z. dnia 05 czerwca 2018 roku. Od tego dnia rozpoczął się 30-dniowy termin na wykonanie przez pozwanych dyspozycji wynikającej z art. 41 ust. 2 ustawy, tj. wydania, opróżnienia i opuszczenia lokalu.

Wobec tego stosownie do art. 41 ust. 4 ustawy dyrektor oddziału regionalnego wezwał pozwanych do opróżnienia lokalu mieszkalnego w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia wezwania, co nastąpiło dnia 30 lipca 2018 roku.

Pomimo upływu powyższego terminu, pozwani nadal zamieszkują przedmiotowy lokal.

W ocenie Sądu nie sposób uznać, aby żądanie zgłoszone przez powódkę stanowiło nadużycie prawa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalony można uznać obecnie pogląd, zgodnie z którym możliwość nieuwzględnienia roszczenia windykacyjnego na podstawie art. 5 k.c. może mieć miejsce tylko w sytuacjach wyjątkowych. Oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c. oznacza bowiem pozbawienie właściciela ochrony przysługującego mu prawa własności, którego ochrona jest zasadą konstytucyjną. Istotą prawa cywilnego jest strzeżenie praw podmiotowych, a zatem wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji bądź unicestwienia tych praw wymagają z jednej strony ostrożności, a z drugiej bardzo wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego wypadku. Zasady współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są bowiem pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. Dlatego dla zastosowania art. 5 k.c. konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym (por. wyrok SN z dnia 22 listopada 1994 r., II CRN 127/94, LEX nr 82293). Oczywiście z możliwości jaką stwarza art. 5 k.c. można korzystać w zupełnie wyjątkowych wypadkach i z niezwykłą ostrożnością, gdyż oddalenie powództwa windykacyjnego oznacza odmówienie ochrony prawu własności. Nie sposób natomiast a priori przyjmować, że stosowanie art. 5 k.c. przy powództwie windykacyjnym jest niedopuszczalne. Nie można bowiem przewidzieć wszystkich sytuacji faktycznych i uwarunkowań prawnych jakie mogą wystąpić w określonej sprawie, które spowodują, że w konkretnych okolicznościach danej sprawy zastosowanie art. 5 k.c. będzie wyjątkowo dopuszczalne (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 3 listopada 2010 r., I ACa 578/10 LEX nr 756672). Sąd Najwyższy również dopuszcza w wyjątkowych wypadkach możliwość oddalenia powództwa windykacyjnego na podstawie art. 5 k.c. (por. orzeczenie z dn. 10 grudnia 1993 r. I CRN 200/93, niepubl.). Niemniej – zdaniem Sądu orzekającego – brak jest jakichkolwiek podstaw, aby sytuację pozwanych uznać za szczególną czy wyjątkową, co prowadziłoby do oddalenia powództwa jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozwani posiadają stały dochód pozwalający im na zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjonalnych, nie są w podeszłym wieku, nie są obłożnie chorzy i posiadają zdolność do pracy.

Z powyższych przyczyn Sąd uznał, iż skoro pozwanym nie przysługuje uprawnienie do władania rzeczą, żądanie powódki nakazania pozwanym opuszczenia przedmiotowego lokalu i wydania go powódce, zasługuje na uwzględnienie i na podstawie art. 222 § 1 k.c. w zw. z art. art. 41 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 roku o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. 1995r., Nr 86, poz. 433 ze zm.) orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku.

W myśl art. 45 ust. 3 ustawy (Dz.U. z 2018 r. poz. 133 t.j.) do opróżnienia lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwatery internatowej przez:

- 1) kobietę w ciąży,
- 2) małoletniego,
- 3) osobę niepełnosprawną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.) lub ubezwłasnowolnioną,

4) obłożnie chorego - osobę, która dysponuje dokumentem urzędowym lub zaświadczeniem lekarskim stwierdzającym stan zdrowia, w którym chory bez narażenia życia lub zdrowia nie może prowadzić normalnej egzystencji, a w szczególności nie jest zdolny do podjęcia żadnej pracy, wydanym nie wcześniej niż miesiąc przed wykonywaniem przymusowego wykwaterowania,

5) emeryta i rencistę

- wraz z osobami wspólnie z nimi zamieszkującymi, nie wydaje się decyzji o opróżnieniu lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwaterze internatowej. W takim przypadku dyrektor oddziału regionalnego kieruje do sądu powszechnego pozew o opróżnienie lokalu mieszkalnego, orzeczenie o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, o wezwaniu do udziału w postępowaniu gminy oraz zasądzenie odszkodowania.

Zważywszy, iż dwójka pozwana L. Z. (ur. (...)) jest osobą małoletnią, na mocy powyższego przepisu (pkt 2) Sąd był zobligowany do ustalenia wszystkim pozwany prawa do lokalu socjalnego. Jak bowiem podnosi się w judykaturze stosowanie przewidzianego w art. 45 ust. 1 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej trybu przymusowego wykwaterowania jest wyłączone również w stosunku do osób sprawujących nad małoletnim władzę rodzicielską (opiekę) i wspólnie z nim zamieszkałych (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia z dnia 21 marca 2007r., (...) SA/Wa (...), Legalis nr 89526).

Wobec powyższego, skoro pozwani spełniają przesłankę o jakiej mowa w art. 45 ust. 3 pkt 2 ustawy, to Sąd zobowiązany był do ustalenia im uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego (punkt II. wyroku) i nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia pozwany przez Gminę M. G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego (punkt III. wyroku).

Sąd w punkcie IV. wyroku na podstawie art. 102 k.p.c. w oparciu o zasadę słuszności odstąpił od obciążania pozwanych kosztami procesu.

Zważyć należy, iż nieskonkretyzowanie w tym przepisie „wypadków szczególnie uzasadnionych” oznacza, że to sądowi rozstrzygającemu sprawę została pozostawiona ocena, czy całokształt okoliczności pozwala na uznanie, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, przemawiający za nieobciążaniem strony przegrywającej spór kosztami procesu w całości lub w części. Takie stanowisko znajduje również potwierdzenie w orzecnictwie. W wyroku z dnia 02 października 2015 roku o sygn. I ACa 2058/14 (LEX nr 1820933) Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził, że sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstąpienie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór. Ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą "wypadki szczególnie uzasadnione", ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych. Zgodnie natomiast ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w postanowieniu z dnia 22 lutego 2011r. II PZ 1/11 (LEX nr 852550) trudna sytuacja życiowa, majątkowa, zdrowotna, osobista, która uniemożliwia pokrycie przez stronę kosztów procesu należnych przeciwnikowi, należy do okoliczności uzasadniających odstąpienie od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny sąd orzekający winien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości, a podważenie oceny tego sądu wymaga wykazania że jest ona wadliwa.

Sąd miał na uwadze, że średni dochód na osobę w gospodarstwie domowym pozwanych wynosi około 530 zł, nie uwzględniając kosztów utrzymania, w szczególności chociażby zakupu żywności. Sąd miał na uwadze również dolegliwości zdrowotne pozwanej K. Z., a także fakt, że pozwana L. Z. jest osobą małoletnią. Nadto pozwani posiadają zaległości finansowe, również względem powódki.

W tych okolicznościach – zdaniem Sądu – sytuacja osobista, zdrowotna i majątkowa pozwanych w pełni uzasadnia skorzystanie z dobrodziejstwa określonego w art. 102 k.p.c.